

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoholism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dollar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2017 venitul său anual a fost estimat la peste 400 de milioane de dolari.

STEPHEN KING SHINING

Ediția a V-a

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

PARTEA ÎNTÂI

CHESTIUNI PRELIMINARE

ANGAJAREA

Jack Torrance gândi: *Puță mică și afectată!* Ullman era înalt cam de un metru șaizeci și cinci și, atunci când se mișca, o făcea cu prețiozitatea care pare a fi exclusiv domeniul bărbaților mici și dolofani. Părul îi era pieptănat cu cărare, impecabil, costumul închis la culoare era sobru, dar plăcut.

Sunt o persoană care vă poate înțelege problemele – părea a-i spune clientului costumul.

Însă angajatului îi vorbea mai dur: *Ai grija ce scuze găsești!* La rever avea prinsă o garoafă roșie, pusă acolo pentru ca astfel nimeni să nu-l poată confunda pe Stuart Ullman cu antreprenorul de pompe funebre.

Ascultându-l pe Ullman, Jack se gândea că probabil nu i-ar fi putut fi pe plac niciun om așezat la acest birou – în condițiile date.

Ullman îi pusese o întrebare, dar el n-o auzise. Asta nu era bine. Ullman era genul de individ care stoca asemenea scăpări într-un dosar secret al memoriei pentru a le examina mai târziu.

– Vă rog?

– V-am întrebat dacă soția dumneavoastră înțelege pe deplin situația cu care vă veți confrunta aici. Si mai este, bineînțeles, și fiul dumneavoastră.

Aruncă o privire la cererea din față:

– Daniel. Soția dumneavoastră nu este puțin neliniștită de toată povestea astăzi.

– Wendy este o femeie extraordinară.

– Și fiul dumneavoastră este și el extraordinar, nu?

Jack afișă zâmbetul de reclamă, larg, cu toți dinții:

– Așa ne place să credem. Este destul de precoce pentru un copil de cinci ani.

Nu primi niciun zâmbet de răspuns din partea lui Ullman. Acesta puse cererea lui Jack înapoi în dosar. Dosarul în sertar. Biroul era complet gol, cu excepția unei sugative, a unui telefon și a unei lămpi.

Ullman se ridică și se îndreptă spre dulapul din colț.

– Fiți amabil și veniți încocace, domnule Torrance. Vreau să ne uităm la planurile hotelului.

Scoase din dulap cinci planuri mari și le întinse pe suprafața netedă și lucioasă a biroului din lemn de nuc. Jack i se aplecă peste umăr, conștient dintr-odată de miroslul de colonie pe care-l emana Ullman. *Toți iubiții mei folosesc numai colonie English Leather și nimic altceva* – sună reclama care-i veni în minte absolut fără niciun motiv și trebui să-și muște limba pentru a-și îmăbuși hohotul de râs. Până la ei pătrundeau ecurile slabe ale bucătăriei hotelului Overlook, unde prânzul tocmai fusese pregătit.

– Ultimul etaj – spune Ullman cu vioiciune. Podul. Nu-i absolut nimic acolo decât tot felul de vechituri. De la Al Doilea Război Mondial, hotelul și-a schimbat de câteva ori conducerea și se pare că fiecare nou director a depozitat în pod tot ce nu-i plăcea sau nu îi trebuia. Vreau să puneti acolo curse de şobolani și otravă. Cameristele de la etajul trei mi-au spus că au auzit niște zgomote. Nu cred. Nu cred nicio clipă, dar nu trebuie să existe nici măcar o posibilitate de unu la sută ca vreun şobolan să-și găsească culcuș în Overlook.

Jack păstră o tacere aprobatore, deși în sinea lui era ferm convins că nu există hotel pe lumea astăzi care să nu aibă un şobolan sau doi.

– Sigur că în niciun caz nu trebuie să-i dați voie fiului dumneavoastră să se urce în pod.

– Nu, zise Jack și afișă din nou zâmbetul de reclamă.

Umilitoare situație! Chiar credea puță asta grasă și afectată că o să-i permită fiului său să se cătere într-un pod înțesat cu curse de şobolani, boarfe vechi și Dumnezeu știe ce altceva?

Ullman luă planul podului și îl puse sub celealte.

– Hotelul Overlook are o sută zece camere pentru oaspeți, spuse pe un ton didactic. Treizeci dintre acestea, apartamentele, se află, uitați, aici, la etajul al treilea. Zece sunt situate în aripa vestică (înclusiv apartamentul prezidențial), zece în mijloc, și încă zece în aripa estică. Toate aceste apartamente se bucură de o priveliște superbă.

Ai putea renunța măcar la limbajul de agent imobiliar?

Dar tăcu. Avea nevoie de slujba asta.

Ullman puse și planul etajului al treilea sub celealte, și acum amândoi se aplecară asupra planului etajului al doilea.

– Patruzeci de camere, zise Ullman. Treizeci cu câte două paturi și zece single. Iar la etajul întâi avem câte douăzeci de camere din fiecare. Plus câte trei debarale pentru lenjerie la fiecare etaj și o cămară la extremitatea estică a hotelului la etajul al doilea și una la extremitatea vestică la primul etaj. Întrebări?

Jack clătină din cap. Ullman îndepărta și planurile etajelor întâi și doi.

– Așa. Holul. În mijloc se află recepția. În spatele ei sunt birourile. Holul se întinde pe câte douăzeci și cinci de metri de la recepție în fiecare direcție. Aici, în aripa vestică, se află sufrageria hotelului Overlook și salonul Colorado. Sala pentru banchete și baluri se află în aripa estică. Întrebări?

– Numai despre subsol, spuse Jack. Åsta este cel mai important nivel pentru un îngrijitor în sezonul de iarnă. Acolo se desfășoară acțiunea, ca să zic aşa.

– Watson vă va conduce în subsol și vă va arăta totul. Planul se află pe un perete în sala cazanelor.

Sprâncenele i se împreunaseră la baza nasului într-un mod absolut impresionant, tocmai pentru a arăta că, în calitatea sa de director, nu se cobora chiar într-atâtă încât să se preocupe de aspecte atât de pământene cum ar fi cazanele și instalația.

- N-ar fi o idee prea rea dacă ați pune niște curse de șobolani și acolo. O secundă, vă rog...

Notă cu repeziciune ceva pe un carnetel pe care îl scosese din buzunarul interior al sacoului (pe fiecare pagină a acestuia era tipărit cu litere negre și groase: *Din partea biroului domnului Stuart Ullman*), rupse pagina și o puse în coșul de corespondență. Hârtia părea că se simte foarte stincheră în coșul gol. Carnetelul dispără înapoi în buzunarul sacoului lui Ullman, încheind parcă demonstrația unui scamator. Acum îl vezi, Jacky, băiatule, acum nu-l mai vezi. Tipul asta e într-adevăr tare.

Își reluaseră locurile de la început, Ullman, în spatele biroului și Jack în fața lui, cel care angaja și cel care dorea să fie angajat, cel care imploră și patronul care se lasă greu. Ullman își împreună mânuștele îngrijite pe sugativa de pe birou și se uită la Jack, un bărbat măruntel, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un costum cum poartă numai bancherii, iar la gât, cu o cravată discretă, cenușie. Efectul produs de floare era contrabalansat de o insignă mică pe celălalt revers. Purta inscripția PERSONAL, cu litere mici și aurii.

- O să fiu absolut sincer cu dumneavoastră, domnule Torrance. Albert Shockley este un om influent care deține un pachet masiv de acțiuni Overlook. Hotelul nostru a realizat beneficii în acest sezon, pentru prima dată în istoria sa. Domnul Shockley face parte din consiliul de administrație, dar nu se pricepe la hoteluri și el este primul care recunoaște asta. Însă a reușit să-și impună punctul de vedere în povestea aceasta cu îngrijitorul sezonier pe timp de iarnă. Vrea să vă angajăm. Așa vom și face. Dar dacă mi s-ar fi dat mâna liberă în această problemă, nu v-aș fi angajat.

Jack își frământă mâinile transpirate: *Puță mică și afectată, puță mică și afectată, puță...*

- Nu cred că vă pasă prea mult de părerile mele, domnule Torrance. Și nici nu mă interesează. În mod cert sentimentele dumneavoastră față de mine nu au nimic de-a face cu propria mea părere, și anume că dumneavoastră nu sunteți omul potrivit pentru acest post. În sezon, adică de la 15 mai la 30 septembrie, hotelul Overlook are o sută zece angajați cu normă

întreagă, putem zice că avem câte un angajat pentru fiecare cameră. Sunt convins că majoritatea mă antipatizează, bănuiesc chiar că unii dintre ei mă consideră un ticălos. Au dreptate judecându-mă astfel. Trebuie să fii puțin ticălos ca să conduci un hotel ca acesta, așa cum merită să fie condus.

Îl privi pe Jack, așteptând un comentariu din partea lui, dar Jack afișă din nou zâmbetul său de reclamă, larg și cu jignitor de mulți dinți.

Ullman continuă:

- Hotelul Overlook a fost construit între anii 1907 și 1909. Cel mai apropiat oraș se află la șaizeci și cinci de kilometri spre est. Drumurile care duc acolo sunt închise traficului cam de la sfârșitul lui octombrie până prin aprilie. A fost construit de Robert Townley Watson, bunicul mecanicului nostru. Aici au locuit membri ai familiilor Vanderbilt, Rockefeller, Astor, Du Pont. În apartamentul prezidențial au stat patru președinți: Wilson, Harding, Roosevelt și Nixon.

- Nu m-aș făli atât cu Harding și Nixon, murmură Jack.

Ullman se încruntă, dar hotărî să continue fără să țină seama de intervenție.

- Domnul Watson n-a putut face față acestei întreprinderi și a vândut hotelul în 1915. A fost revândut apoi în 1922, în 1929 și iar în 1936. Nu a fost locuit până la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, când a fost cumpărat și renovat complet de Horace Derwent, milionar, inventator, pilot, producător de filme și antreprenor.

- Am auzit de el, spuse Jack.

- Da. Tot ce atingea părea să se transforme în aur... mai puțin hotelul Overlook. A pompat în el peste un milion de dolari, transformându-l dintr-o relicvă prăfuită într-un punct de o deosebită atracție turistică. Derwent a construit terenul de cricket pe care am văzut că l-ați admirat când ați sosit.

- Cricket?

– Da, domnule Torrance, cricchet. Se spune că Derwent a învățat acest joc de la secretara sa și s-a îndrăgostit de el. Terenul de aici se pare că este cel mai bun din America.

– Nici nu-mi trece prin gând să vă pun la îndoială spusele, rosti Jack cu gravitate.

Un teren de cricchet, un gard viu ornamental cu figuri de animale și mai ce? Era din ce în ce mai plăcăsă, dar observă că domnul Ullman nu terminase încă.

– Când deja pierduse trei milioane de dolari, Derwent a vândut hotelul unui grup de investitori din California. Dar nici ei nu au avut succes cu Overlook. Pur și simplu nu se pricepeau.

În 1970, domnul Shockley și un grup de asociați de-a lui au cumpărat hotelul și mi-au încredințat mie conducerea lui. Pot să spun că au fost câțiva ani când au lucrat în pierdere, dar sunt fericiți că încrederea pe care mi-au acordat-o patronii a rămas aceeași. Anul trecut am ieșit fără deficit. Iar anul acesta, în registrele hotelului Overlook au fost trecute beneficii pentru prima oară în aproape şapte decenii.

Jack și-a dat seama că mândria acestui omuleț plin de ifose este perfect justificată, dar o clipă mai târziu antipatia îl coplești din nou. Spuse:

– Nu văd nicio legătură între istoria plină de peripeții, recunoșc, a hotelului și senzația dumneavoastră că nu sunt potrivit pentru acest post, domnule Ullman.

– Unul dintre motivele pentru care hotelul Overlook a pierdut atât de mulți bani este deprecierea pe care o suferă în fiecare iarnă. Micșorează câștigul mult mai mult decât vă puteți încăpi, domnule Torrance. Iernile sunt neobișnuite de aspre aici. Și ca să putem face față tuturor problemelor care se pot ivi, am creat postul de îngrijitor de iarnă ca să se dea drumul la boiler și ca să se încăuzească diferențele aripi ale hotelului pe baza unui program zilnic. Să repare stricăciunile, dacă acestea apar. Să fie în permanență atent la orice se întâmplă. În prima iarnă, am angajat o familie în locul unui singur om. Și s-a petrecut o tragedie. O tragedie oribilă.

Ullman îl cântări din ochi cu răceală pe Jack.

– Am făcut o greșală. Recunosc. Bărbatul era un bețiv.

Jack simți cum un rânjet, unul sfios și rușinat, antiteza totală a zâmbetului dințos de reclamă, i se întipărise pe față.

– Asta e? Mă mir că Al nu v-a spus. M-am lăsat.

– Da, domnul Shockley mi-a spus că nu mai beți. Mi-a spus, de asemenea, de ultima dumneavoastră slujbă... să zicem, ultima dumneavoastră muncă de încredere? Predați limba engleză într-o școală din Vermont. V-ați pierdut cumpătul și nu cred că trebuie să mai adaug și alte detalii. Dar se întâmplă să cred că tocmai cazul aceluia Grady are o semnificație și de aceea am adus în discuția noastră... problema trecutului dumneavoastră. În iarna 1970–1971, după ce renovasem și remobilasem hotelul, dar înainte de primul nostru sezon turistic, l-am angajat pe acest... ne-norocit, pe nume Delbert Grady. S-a mutat în apartamentul în care veți locui împreună cu soția și fiul dumneavoastră. Și el avea o soție și mai avea două fiice. Am avut rezerve, cele mai importante fiind asprimea iernii și faptul că familia lui Grady va fi ruptă de lumea din afară timp de cinci-sase luni.

– Dar nu este chiar așa. Există telefoane și probabil și un emițător radio aici. Iar garda de la Rocky Mountain National Park se află în apropiere și cred că au un elicopter sau două.

– Nu cunosc acest aspect, spuse Ullman. Hotelul are, într-adevăr, un emițător pe care vi-l va arăta domnul Watson, care vă va da și o listă cu frecvențele pe care trebuie să le folosiți dacă aveți nevoie de ajutor. Legăturile telefonice cu Sidewinder se află deasupra solului și pică la un moment dat în timpul iernii și poate dura între trei săptămâni și o lună și jumătate până le repară. Există și un snowmobil în magazie.

– Înseamnă că nu suntem complet rupti de restul lumii.

Domnul Ullman păru îndurerat.

– Să presupunem că soția sau fiul dumneavoastră ar cădea și s-ar lovi grav la cap, domnule Torrance. Atunci, ați crede că sunteți rupt de restul lumii?

Rescu viteză maximă, te-ar putea duce la Sidewinder într-o oră și jumătate... poate. Un elicopter de la echipa de salvare a parcului național te-ar duce acolo în trei ore... În condiții climaterice optime. Dacă este viscol, elicopterul nici n-ar putea să decoleze și nici snowmobilul nu ar putea fi folosit la viteza maximă, presupunând că ai avea curajul să scoți o persoană rănită la temperaturi de minus cincisprezece grade, chiar minus douăzeci dacă adăugi și vântul rece.

– În cazul lui Grady, spuse Ullman, am judecat cam la fel cum se pare că a făcut domnul Shockley în cazul dumneavoastră. Singurătatea poate fi periculoasă. E mai bine ca omul să-și aibă familia alături. Și dacă ar fi avut necazuri, m-am gândit, erau șanse mici să pățească ceva atât de grav precum o fractură crani-ană, o explozie sau o criză de epilepsie. Putea fi vorba de o gripă, de o pneumonie, o mâna ruptă și chiar o criză de apendicită. Oricare ar fi fost situația, era timp suficient ca să ajungă la spital. Bănuiesc că ce s-a întâmplat a fost provocat de prea mult whisky prost și ieftin, din care Grady își făcuse o rezervă impresionantă, fără ca eu să știu. Mai adăugați și starea aceea ciudată pe care bătrâni noștri o numesc „febră de cabină“. Cunoașteți termenul?

Ullman catadicsi să zâmbească binevoitor, gata să dea explicații în momentul în care Jack și-ar fi recunoscut ignoranța. Dar Jack a răspuns iute și pe un ton tranșant:

– Este un termen argotic care desemnează reacția claustrofobică pe care o pot avea oamenii care sunt închiși împreună perioade îndelungate de timp. Această senzație de claustrare este manifestată prin antipatia pe care o resimți față de cei cu care se întâmplă să fii închis. În cazurile extreme, aceasta poate avea ca rezultat halucinații și violență; se comit crime din cauze total lipsite de importantă cum ar fi o mâncare arsă sau spălatul vaselor.

Perplexitatea se oglindi pe figura lui Ullman și dintr-o dată Jack se simți mult mai bine. Se hotărî să meargă puțin mai departe și, în același timp, îi promise în gând lui Wendy că nu se va enerva.

– Bănuiesc că ați făcut o greșală atunci. Și-a molestat Grady în vreun fel familia?

– I-a omorât, domnule Torrance, și apoi s-a sinucis. Și-a ucis fetițele cu un topor, soția cu o pușcă, cu care apoi s-a sinucis și el. Avea piciorul rupt. Fără doar și poate că a fost atât de beat, încât a căzut pe scări.

Ullman își întinse palmele pe birou și îl privi atotștiitor pe Jack.

– Absolvise liceul?

– Nu, spuse Ullman pe un ton întepătat. Mi-am închipuit că un individ cu mai puțină imaginație nu ar fi atât de afectat de aspirinea condițiilor de izolare...

– Asta a fost greșala dumneavoastră, îl întrerupse Jack. Este mult mai probabil ca o persoană needucată să cadă victimă „febrei de cabină“, aşa cum este mult mai probabil ca o astfel de persoană să împuște pe cineva în timpul unui joc de cărți sau să comită un jaf nepremeditat. Se plătisește. Când vine iarna, nu mai are altceva de făcut decât să se uite la TV sau să-și dea pasiențe și să trișeze când nu-i ies toți așii. Nu are altceva de făcut decât să se certe cu nevasta, să țipe la copii și să bea. Are insomnii. Așa că bea până adoarme și se trezește mahmur. Devine din ce în ce mai nervos. Și poate că liniile telefonice cad și televizorul se strică și atunci chiar că nu mai are nimic de făcut decât să se gândească și să trișeze la pasiență și să se enerveze tot mai tare. Iar în cele din urmă... poc, poc, poc!

– În timp ce o persoană mai educată, aşa, ca dumneavoastră...

– Nouă ne place să citim, și mie, și soției mele. Eu lucrez la o piesă de teatru, poate Al Shockley v-a spus. Danny își are jocurile lui, cărțile lui de colorat. Vreau să-l învăț să citească și vreau să-l învăț să patineze. Și Wendy ar vrea să învețe să patineze. Cred că avem ce face și nu vom sări să ne mușcăm de beregață dacă se întâmplă să se strice televizorul... Și Al a spus adevărul adevărul când v-a informat că nu mai beau. Am băut și cazul meu devenise destul de grav. Dar în ultimele paisprezece luni nu m-am atins nici măcar de un pahar cu bere. Nu am de gând să aduc băutură aici și nici nu cred că voi putea să-mi cumpăr de undeva după ce ne vom înzăpezi.

– Aveți dreptate, zise Ullman. Dar atât timp cât sunteți trei persoane aici, posibilitatea de a apărea probleme este mai mare. Î-am împărtășit părerea mea domnului Shockley și mi-a spus că își asumă întreaga responsabilitate. Acum și dumneavoastră îmi cunoașteți părerea și mi se pare că dumneavoastră doriți să vă asumați responsabilitatea.

– Într-adevăr.

– Foarte bine. Accept această situație, deoarece nu am de ales. Totuși, aş fi preferat un student fără familie. Poate veți reuși să faceți față. Acum vă voi da în grija domnului Watson, care o să vă arate subsolul. Asta în cazul în care nu mai aveți și alte întrebări.

– Nu. Niciuna.

Ullman se ridică.

– Sper că nu aveți resentimente, domnule Torrance. Nu am nimic personal cu dumneavoastră. Vreau numai binele hotelului Overlook. Este un hotel minunat. și vreau să rămână așa.

– Nu. Niciun sentiment.

Și Jack arboră din nou zâmbetul de reclamă, bucuros însă că Ullman nu a vrut să-i strângă mâna. Pentru că existau resentimente. De toate felurile.

2

BOULDER

Se uită pe fereastra bucătăriei și îl văzu așezat pe trotuar. Pur și simplu stătea acolo, nu se juca cu mașinuțele, nici cu camionul și nici măcar cu avionul din plută de care fusese atât de bucuros când Jack i-l aduse, săptămâna trecută. Ședea pur și simplu acolo, privind în lungul străzii după rabla lor de Volkswagen, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme. Un puști de cinci ani care-și așteaptă tatăl.

Dintr-odată Wendy se simți rău, aproape că-i venea să plângă de rău ce se simțea.

Atârnă cărpa de vase lângă chiuvetă și coborî, încheindu-și cei doi nasturi de la gât ai rochiei de casă. Jack și mândria lui. *Doamne ferește, Al, n-am nevoie de niciun avans. Mă descurg deocamdată.* Pereții erau zgâriați și mărgăliți cu creioane și vopsea. Treptele erau abrupte și lemnul începuse să crape. Toată clădirea avea mirosul acru de vechi; și apoi, ce fel de casă era asta pentru Danny, după căsuța lor curată și luminoasă din Stovington? Cei care locuiau la etajul trei, deasupra lor, nu erau căsătoriți și, deși starea lor civilă n-o deranja cătuși de puțin, o necăjeau cumplit scandalurile lor permanente și îngrozitor de zgomotoase. O speriau. Tipul se numea Tom și, după ce barurile se închideau și ei se înforțeau acasă, scandalurile începeau cu o vigoare uimitoare, restul

- Nu-i aşa că n-ai să mori?

- Nu mă prea preocupă chestia asta. Dar pe tine?

- Nu, domnule. Eu...

- A mușcat ceva, fiule.

Îl arătă locul. Pluta cu dungi albe și roșii se scufundase.

Reapăru, lucitoare, și apoi se scufundă din nou.

- *Heil!* se încă Danny.

Wendy coborâse poteca și acum era lângă ei, în spatele lui Danny.

- Ce este? întrebă. O știucă?

- Nu, doamnă, zise Hallorann. Cred că e o balenă roz.

Vârful undiței se încovoie. Danny o trase și un pește lung, în culorile curcubeului, scânteie încruntat de-o clipă și apoi dispărut din nou în apă.

Danny înfășură precipitat firul undiței, înghițind cu noduri.

Hallorann râse:

- Te descurci de minune singur, bărbătelule! Nu știu dacă e o balenă roz sau un păstrăv, dar merge. Merge foarte bine.

Îl cuprinse pe Danny cu brațul pe după umeri și băiatul trase încet peștele la mal. Wendy se așezase în partea cealaltă. Stăteau toți trei la capătul pontonului, în soarele cald al după-amiezii.

CUPRINS

Partea întâi

CHESTIUNI PRELIMINARE	11
1 ANGAJAREA	13
2 BOULDER	23
3 WATSON	29
4 ȚINUTUL UMBRELOR	41
5 CABINA TELEFONICĂ	52
6 GÂNDURI NOCTURNE	63
7 ÎN ALT DORMITOR	75

Partea a doua

ZIUA ÎNCHIDERII	77
8 PANORAMA HOTELULUI OVERLOOK	79
9 PLECAREA	84
10 HALLORANN	91
11 STRĂLUCIREA	101
12 MARELE TUR	113
13 TERASA	125

14 SUS, PE ACOPERIȘ.....	131
15 ÎN CURTEA DIN FAȚĂ	146
16 DANNY	151
17 CABINETUL DOCTORULUI.....	170
18 ALBUMUL CU TĂIETURI DIN ZIARE	188
19 ÎN FAȚA CAMEREI 217	206
20 DE VORBĂ CU DOMNUL ULLMAN	215
21 GÂNDURI NOCTURNE.....	228
22 ÎN MICROBUZ.....	243
23 TERENUL DE JOACĂ	249
24 ZĂPADA	257
25 ÎN CAMERA 217	259

Partea a patra

ÎNZĂPEZITII.....	269
26 TĂRÂMUL VISELOR	271
27 CATATONIC	280
28 „EA ERA!“	287
29 DISCUȚIA DIN BUCĂTĂRIE	296
30 DIN NOU ÎN 217	305
31 VERDICTUL	311
32 DORMITORUL	312
33 SNOWMOBILUL	332
34 TUFELE	343
35 HOLUL	353
36 ASCENSORUL	358
37 SALA DE BAL	364

Partea a cincea

CHESTIUNI DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE	371
38 FLORIDA	373
39 PE SCARĂ	389
40 LA SUBSOL	394
41 REVĀRSATUL ZORILOR	400
42 ÎN ÎNALTU VĂZDUHULUI	412
43 BĂUTURĂ PE GRATIS	410
44 CONVERSAȚII LA PETRECERE	417
45 AEROPORTUL STAPLETON, DENVER	430
46 WENDY	438
47 DANNY	455
48 JACK	458
49 HALLORANN URCĂ MUNTELE	464
50 AMIRC	473
51 SOSEȘTE HALLORANN	483
52 WENDY ȘI JACK	491
53 HALLORANN ESTE DOBORÂT	498
54 TONY	504
55 CEEA CE FUSESE UITAT	511
56 EXPLOZIA	519
57 PLECAREA	524
58 EPILOG/VARA	532